

MINISTER
INWESTYCJI I ROZWOJU

DLI-I.4620.7.2018.SG.5

OBWIESZCZENIE

Na podstawie art. 10 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 404) oraz na podstawie art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.),

Minister Inwestycji i Rozwoju

zawiadamia, że wydał decyzję z dnia 23 kwietnia 2019 r., znak: DLI-I.4620.7.2018.SG.4, utrzymującą w mocy decyzję Wojewody Dolnośląskiego Nr I-Pe-34/18 z dnia 3 października 2018 r., znak: IF-PP.747.18.2018.AK, ustalającą, na rzecz Polskich Sieci Elektroenergetycznych S.A. z siedzibą w Konstancinie – Jeziornej, lokalizację strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej pn.: „Budowa linii 400 kV Mikułowa – Czarna” w ramach zadania: „Budowa linii 400 kV Mikułowa – Czarna – Pasikurowice”.

Strony w sprawie mogą zapoznać się z treścią decyzji oraz aktami sprawy - w budynku Ministerstwa Inwestycji i Rozwoju w Warszawie, ul. Chałubińskiego 4/6, w dni robocze, w godzinach od 9.00 do 15.30, jak również z treścią decyzji - w urzędzie gmin właściwych ze względu na przebieg inwestycji, tj. w Urzędzie Miejskim w Nowogrodźcu, Urzędzie Gminy Siekierczyn, Urzędzie Gminy Lubań, Urzędzie Gminy Sulików.

Załącznik: informacja o przetwarzaniu danych osobowych.

MINISTER INWESTYCJI I ROZWOJU
z up.
Jarosław Kąkol
Zastępca Dyrektora
Departamentu Lokalizacji Inwestycji

Informacja o przetwarzaniu danych osobowych

Zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz. U. L 119 z 4 maja 2016), zwanego dalej „RODO”, informuję, że:

- 1) administratorem danych osobowych jest Minister Inwestycji i Rozwoju z siedzibą w Warszawie, przy ul. Wspólnej 2/4, 00-926 Warszawa;
- 2) dane kontaktowe do Inspektora Ochrony Danych w Ministerstwie Inwestycji i Rozwoju: Inspektor Ochrony Danych, Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju, ul. Wspólna 2/4, 00-926 Warszawa, adres e-mail: IOD@miir.gov.pl;
- 3) przetwarzanie danych osobowych następuje w celu prowadzenia postępowań administracyjnych na podstawie przepisów prawa - ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, oraz ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych;

Zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. c RODO, przetwarzanie jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze;

- 4) w związku z przetwarzaniem danych osobowych w celu wskazanym powyżej, dane osobowe mogą być udostępniane innym odbiorcom lub kategoriom odbiorców danych osobowych. Odbiorcami tychże danych osobowych są strony postępowań administracyjnych prowadzonych na podstawie ustaw, o których mowa w ww. pkt 3, i ich pełnomocnicy, podmioty działające na prawach strony ww. postępowań administracyjnych i ich pełnomocnicy, a także uczestnicy postępowań (np. biegli, świadkowie);
- 5) dane osobowe będą przechowywane przez okresy wskazane w Jednolitym Rzeczowym Wykazie Akt stanowiącym załącznik nr 2 do zarządzenia Ministra Inwestycji i Rozwoju z dnia 16 kwietnia 2018 r. zmieniającego zarządzenie w sprawie wprowadzenia w Ministerstwie Rozwoju instrukcji kancelaryjnej, jednolitego rzeczowego wykazu akt oraz instrukcji w sprawie organizacji i zakresu działania archiwum zakładowego (Dz. Urz. MliR, poz. 10), wydanym na podstawie art. 6 ust. 1 i 1a oraz 2 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach;
- 6) w związku z przetwarzaniem danych osobowych przysługuje prawo do dostępu (art. 15 RODO) oraz sprostowania danych osobowych (art. 16 RODO), prawo wniesienia skargi do Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych w przypadku uznania, że przetwarzanie danych osobowych narusza przepisy RODO (art. 77 RODO);
- 7) dane osobowe nie będą przetwarzane w sposób zautomatyzowany, w tym również w formie profilowania.

MINISTER INWESTYCJI I ROZWOJU
z up.
Jarosław Kapłon
Zastępca Dyrektora
Departamentu Lokalizacji inwestycji

MINISTER
INWESTYCJI I ROZWOJU

Warszawa, 23 kwietnia 2019 r.

DLI-I.4620.7.2018.SG.4

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.), zwanej dalej „*kpa*”, oraz art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (t. j. Dz. U. z 2018 r. poz. 404), zwanej dalej „*specustawą przesyłową*”, po rozpatrzeniu odwołania Pani Olgi Likus-Kowalczyk od decyzji Wojewody Dolnośląskiego Nr I-Pe-34/18 z dnia 3 października 2018 r., znak: IF-PP.747.18.2018.AK, ustalającej, na rzecz Polskich Sieci Elektroenergetycznych S.A. z siedzibą w Konstancinie – Jeziornej, lokalizację strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej pn.: „Budowa linii 400 kV Mikułowa – Czarna” w ramach zadania: „Budowa linii 400 kV Mikułowa – Czarna – Pasikurowice”,

utrzymuję zaskarżoną decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 17 sierpnia 2018 r. spółka Polskie Sieci Elektroenergetyczne S. A. z siedzibą w Konstancinie - Jeziornej, zwana dalej „*inwestorem*”, reprezentowana przez Pana Piotra Muchę, wystąpiła do Wojewody Dolnośląskiego o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej pn.: „Budowa linii 400 kV Mikułowa – Czarna”.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie ww. wniosku, Wojewoda Dolnośląski wydał w dniu 3 października 2017 r. decyzję Nr I-Pe-34/18, znak: IF-PP.747.18.2018.AK, zwaną dalej „*decyzją Wojewody Dolnośląskiego*”, ustalającą, na rzecz Polskich Sieci Elektroenergetycznych S.A. z siedzibą w Konstancinie – Jeziornej, lokalizację strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej pn.: „Budowa linii 400 kV Mikułowa – Czarna” w ramach zadania: „Budowa linii 400 kV Mikułowa – Czarna – Pasikurowice”.

Od *decyzji Wojewody Dolnośląskiego* odwołanie do Ministra Inwestycji i Rozwoju, zwanego dalej „*Ministrem*”, za pośrednictwem organu I instancji, wniosła Pani Olga Likus-Kowalczyk.

W odwołaniu z dnia 18 października 2018 r. [nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 2188, z późn. zm.), w dniu 22 października 2018 r.] Pani Olga Likus-Kowalczyk podniosła, iż *inwestor* nie zachował należytej staranności przy informowaniu jej o planowanej inwestycji, co w konsekwencji spowodowało, iż nie pozyskała ona koniecznej wiedzy potrzebnej do podjęcia rozmów. Powyższe zachowanie, w opinii skarżącej, narusza jej prawo własności i jest sprzeczne z przepisami regulującymi postępowanie w sprawie ograniczenia prawa właściciela w rozporządzaniu własnością.

Pani Olga Likus-Kowalczyk zarzuciła *decyzji Wojewody Dolnośląskiego*, iż została wydana w oparciu o nieprawdziwe zapewnienie *inwestora*, że należycie poinformował właściciela nieruchomości o inwestycji i jej skali, oraz że podjął z nim rokowania. Skarżąca podniosła, że *inwestor* wprowadził ją w błąd, gdyż do pisma z dnia 23 lutego 2018 r. przesłanego jej w celu podjęcia rokowań i uzyskania jej zgody na realizację omawianej inwestycji, na działkach będących jej własnością, załączył nieaktualny operat szacunkowy oraz poinformował w treści, iż inwestycja dotyczy linii 400kV, podczas gdy załączniki dotyczą linii 220kV. Skarżąca zażądała przesłania prawidłowej i aktualnej dokumentacji dotyczącej inwestycji i jej wpływu na jej nieruchomość i na podstawie przedstawionych dokumentów

wyznaczenia terminu podjęcia rokowań, co do wyrażenia zgody na przebieg inwestycji. Do odwołania z dnia 18 października 2018 r. skarżąca załączyła: kopię pisma Polskich Sieci Elektroenergetycznych S.A. z dnia 23 lutego 2018 r. dotyczącego wyrażenia zgody na dysponowanie gruntem na cele budowlane oraz ustanowienia służebności przesyłu dla projektowanej napowietrznej linii elektroenergetycznej 400kV relacji Mikułowa-Czarna, kopię pierwszych stron operatu szacunkowego z dnia 29 stycznia 2017 r. dla działki ewidencyjnej nr 502 z obrębu Rudzica, jednostka ewidencyjna Siekierczyn oraz z dnia 30 stycznia 2017 r. dla działki ewidencyjnej 499/1 i 500 z obrębu Rudzica, jednostka ewidencyjna Siekierczyn.

Mając na uwadze powyższe, skarżąca wniosła o zobowiązanie *inwestora* do prawidłowego poinformowania jej o inwestycji, należytego przeprowadzenia rokowań oraz uchylenia zaskarżonej decyzji.

Wyżej opisane odwołanie wniesiono w terminie.

Uwzględniając fakt, iż właściwym w przedmiotowej sprawie – stosownie do treści rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Inwestycji i Rozwoju (Dz. U. z 2018 r. poz. 94, ze zm.) – jest *Minister*, stwierdzono, co następuje.

Kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu I instancji, polegających na niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawa materialnego, bądź postępowania administracyjnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą organy administracyjne powinny działać wnikliwie, prowadząc wyczerpujące postępowanie dowodowe w celu uzyskania prawdy obiektywnej, a fakty istotne dla podjęcia rozstrzygnięcia powinny zostać w miarę możliwości bezsprzecznie ustalone. Obowiązek ten wynika z art. 7 i art. 77 *kpa*. Dlatego też trafność rozstrzygnięcia w każdym indywidualnym przypadku wymaga szczegółowego zbadania i rozważenia wszelkich argumentów, które stanowiłyby podstawę do przyjęcia określonego stanowiska. Wydając decyzję, organ zobowiązany jest do przestrzegania przepisów *kpa*, a przede wszystkim do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego.

W trakcie przeprowadzonego postępowania odwoławczego *Minister* rozpatrzył ponownie wniosek *inwestora* o wydanie przedmiotowej decyzji, przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony przez Wojewodę Dolnośląskiego, w tym zbadał poprawność postępowania organu I instancji oraz poprawność wydanej przez niego *decyzji Wojewody Dolnośląskiego*, jak również rozpoznał zarzuty podniesione przez skarżącą.

Projektowana inwestycja mieści się w wykazie strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych określonych w załączniku do *specustawy przesyłowej*, w którym pod pozycją numer 12 wskazano inwestycję pn.: „Budowa linii 400 kV Mikułowa-Czarna-Pasikurówice”.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, wniosek o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej zawierał:

- 1) określenie linii rozgraniczających teren objęty wnioskiem, opracowanych geodezyjnie i przedstawionych na kopii mapy do celów projektowych w skali 1:2000,
- 2) określenie zmian w dotychczasowym sposobie zagospodarowania i uzbrojeniu terenu, a także analizę powiązania inwestycji z uzbrojeniem terenu,
- 3) charakterystykę planowanej inwestycji obejmującą określenie:
 - a) zapotrzebowania na wodę, energię oraz sposobu odprowadzania lub oczyszczania ścieków,
 - b) charakterystycznych parametrów technicznych inwestycji,
- 4) ostateczną decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu z dnia 15 maja 2018 r., znak: WOOŚ.4202.3.2017.PS.12, określającą środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia pn.: „Budowa linii 400kV Mikułowa-Czarna”, zwaną dalej „*decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach*”,

- 5) wskazanie nieruchomości lub jej części, według katastru nieruchomości oraz księgi wieczystej, w stosunku do której decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 22 ust. 1 *specustawy przesyłowej*,
- 6) opinie, o których mowa w art. 4 ust. 2 *specustawy przesyłowej*.

Mając na uwadze, iż w ramach inwestycji objętej ww. wnioskiem nie jest przewidziana budowa stacji elektroenergetycznej, *inwestor* nie był zobowiązany do przedłożenia map z projektem podziału nieruchomości, które tylko w części są położone w granicach terenu objętego wnioskiem, w tym terenu przeznaczonego pod budowę stacji elektroenergetycznej, sporządzonych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2018 r. poz. 2204, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o gospodarce nieruchomościami*”, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 7 *specustawy przesyłowej*, jak również nie był zobowiązany do wskazania nieruchomości lub ich części, według katastru nieruchomości oraz księgi wieczystej, jeżeli jest prowadzona dla nieruchomości, na których jest planowana budowa stacji elektroenergetycznej, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 19 ust. 3 *specustawy przesyłowej* (art. 4 ust. 1 pkt 8 *specustawy przesyłowej*).

Wobec powyższego, *inwestor* we wniosku nie wskazał również ograniczonych praw rzeczowych obciążających nieruchomości, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 8 *specustawy przesyłowej*, jeżeli dla nieruchomości prowadzona jest księga wieczysta lub zbiór dokumentów i prawa te zostały w nich ujawnione.

Inwestor nie miał obowiązku przedłożenia pozwolenia wodnoprawnego, gdyż w ramach obszaru objętego wnioskiem, nie zaplanowano robót budowlanych z którymi wiąże się obowiązek uzyskania takiej decyzji.

Pozytywnie należy ocenić brak wskazania przez organ I instancji w zaskarżonej decyzji terminu wydania nieruchomości lub opróżnienia lokali i innych pomieszczeń. Kwestię powyższą przesądził Naczelny Sąd Administracyjny (vide wyrok z dnia 21 listopada 2017 r., sygn. akt II OSK 1956/17, z dnia 21 listopada 2017 r., sygn. akt II OSK 1928/17, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych), stwierdzając, iż z wykładni przepisów *specustawy przesyłowej* termin wydania nieruchomości lub opróżnienia lokali i innych pomieszczeń, o którym stanowi art. 8 ust. 1 pkt 9 ww. ustawy dotyczy nieruchomości, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 19 ust. 3-5 wskazanej ustawy.

Analizując złożony przez *inwestora* wniosek o wydanie przedmiotowej decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, uznać należy, że zawiera on elementy wskazane w art. 4 ust. 1 i 2 *specustawy przesyłowej*.

Następnie organ odwoławczy poddał kontroli przeprowadzone przez Wojewodę Dolnośląskiego postępowanie w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej i stwierdził, co następuje.

W ocenie organu II instancji Wojewoda Dolnośląski prawidłowo poinformował strony o wszczętym postępowaniu, podał jego podstawę prawną, pouczył o prawie do składania wniosków, uwag lub zastrzeżeń oraz wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, wskazując miejsce, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy, a zatem należycie i wyczerpująco poinformował strony o okolicznościach faktycznych i prawnych, będących przedmiotem postępowania administracyjnego, które mogły mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków.

Wojewoda Dolnośląski, pismem z dnia 10 września 2018 r., znak: IF-PP.747.18.2018.AK, zawiadomił wnioskodawcę oraz właścicieli nieruchomości objętych wnioskiem o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, wysyłając zawiadomienia na adresy wskazane w katastrze nieruchomości.

Pozostałe strony postępowania zostały poinformowane o jego wszczęciu w drodze obwieszczeń w Dolnośląskim Urzędzie Wojewódzkim we Wrocławiu oraz na stronie internetowej tego urzędu, w Urzędzie Miejski w Nowogrodźcu, Urzędzie Gminy Siekierczyn, Urzędzie Gminy Lubań, Urzędzie Gminy Sulików oraz w prasie o zasięgu ogólnopolskim. W przedmiotowym obwieszczeniu organ

I instancji zawarł oznaczenie nieruchomości, objętej wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, według katastru nieruchomości oraz informację o terminie i miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy.

Uznając, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na wydanie rozstrzygnięcia, Wojewoda Dolnośląski wydał w dniu 3 października 2018 r. decyzję Nr I-Pe-34/18, znak: IF-PP.747.18.2018.AK, o ustaleniu lokalizacji ww. strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej. Stosownie do art. 25 ust. 1 *specustawy przesyłowej* decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu. Zgodnie z art. 8 ust. 2 *specustawy przesyłowej*, projekt powyższej decyzji został sporządzony przez osobę, o której mowa w art. 5 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1945, z późn. zm.), albo osobie wpisanej na listę izby samorządu zawodowego architektów posiadającej uprawnienia budowlane do projektowania bez ograniczeń w specjalności architektonicznej albo uprawnienia budowlane do projektowania i kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń w specjalności architektonicznej.

W myśl art. 10 ust. 1 *specustawy przesyłowej*, Wojewoda Dolnośląski doręczył ww. decyzję wnioskodawcy oraz zawiadomił o jej wydaniu pozostałe strony w drodze obwieszczeń w Dolnośląskim Urzędzie Wojewódzkim we Wrocławiu, oraz na stronie internetowej tego urzędu, w Urzędzie Miejskim w Nowogrodźcu, Urzędzie Gminy Siekierczyn, Urzędzie Gminy Lubań, Urzędzie Gminy Sulików oraz w prasie o zasięgu ogólnopolskim. Właściciele nieruchomości objętych *decyzją Wojewody Dolnośląskiego*, organ I instancji poinformował o wydaniu decyzji w drodze zawiadomienia wysłanego na adres wskazany w katastrze nieruchomości. W zawiadomieniu oraz w obwieszczeniu zamieszczono, zgodnie z art. 10 ust. 2 *specustawy przesyłowej*, informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z treścią decyzji.

Kontrolowana *decyzja Wojewody Dolnośląskiego* czyni zadość wymogom przedstawionym w art. 8 ust. 1 *specustawy przesyłowej*.

Po przeanalizowaniu zarzutów podniesionych przez skarżącą *Minister* uznał, iż nie zasługują one na uwzględnienie.

Rozpatrując odwołanie Pani Olgi Likus-Kowalczyk w kontekście zarzutu naruszenia jej prawa własności, w pierwszej kolejności wskazać należy, że zarówno wojewoda orzekający w sprawie jako organ I instancji, jak i *Minister* działający jako organ odwoławczy, pełnią w procesie inwestycyjnym funkcję organów, które będąc właściwe do wydania decyzji w przedmiocie ustalenia lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, nie są jednocześnie uprawnione do wyznaczania i korygowania trasy inwestycji, ani do zmiany proponowanych we wniosku rozwiązań. Niedopuszczalna jest również ocena przez ww. organy racjonalności, czy aspektów ekonomicznych i społecznych koncepcji przedstawionej przez inwestora.

To inwestor we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej decyduje o przebiegu inwestycji oraz o wielkości terenu niezbędnego dla realizacji inwestycji. Inwestor samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych. Zarówno wojewoda, jak i organ odwoławczy, mogą działać tylko w granicach tego wniosku i nie mają możliwości ingerowania w lokalizację inwestycji. Ocenie dokonanej przez organy I i II instancji podlega zgodność z prawem planowanego przedsięwzięcia, w szczególności spełnienie warunków zawartych w przepisach *specustawy przesyłowej*. Inwestor jest zatem kreatorem miejsca, sposobu i kształtu realizacji inwestycji, natomiast organ orzekający wyznacza dopuszczalne prawem granice tej kreacji, poprzez dokonywanie oceny prawnej, kończącej się aktem władztwa publicznego, zakreślającego te granice.

Orzecznictwo sądowno-administracyjne – zapadłe wprawdzie w odniesieniu do regulacji ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1496, z późn. zm.), zwanej dalej „*specustawą drogową*”, ale aktualne w pełni w świetle rozwiązań przyjętych w *specustawie przesyłowej* wzorowanych m.in. na tej ustawie – nie pozostawia, co do ww. zagadnienia jakichkolwiek wątpliwości (vide: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 września 2017 r., sygn. akt II OSK 1705/17, z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt 3221/14 i z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt II OSK 93/14 oraz wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt VII SA/Wa 2952/16, z dnia 30

stycznia 2017 r., sygn. akt VII SA/Wa 2513/16 i z dnia 15 stycznia 2016 r., sygn. akt VII SA/Wa 2446/15, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

W tym miejscu zasadnym jest także przywołanie stanowiska Trybunału Konstytucyjnego, który w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 października 2012 r., K 4/10 – dotyczącym przepisów *specustawy drogowej* – zwrócił uwagę na specyfikę spraw dotyczących budowy dróg publicznych, których budowa jest realizacją celu publicznego. Budowa bezpiecznych dróg w Polsce stanowi nadal priorytetowy cel publiczny, gdyż jest konieczna zarówno dla ochrony środowiska, jak i zdrowia, wolności i praw konstytucyjnych całych społeczności. Trybunał Konstytucyjny zwrócił uwagę, że po pierwsze, drogi są budowane nie w interesie państwa, jednostki samorządu terytorialnego czy zarządcy drogi, lecz w interesie wszystkich członków społeczeństwa, także tych wyłączonej; po drugie, uproszczona procedura wyłączenia z mocy prawa podczas realizacji inwestycji liniowych, obejmujących wiele nieruchomości, jest metodą skuteczną; po trzecie, lokalizacja (wytyczenie) drogi niejako narzuca listę nieruchomości, które muszą być zajęte, a zatem wyłączone. Jeżeli przyjmujemy, że przebieg drogi jest wyznaczony w sposób racjonalny przez grono specjalistów z zakresu transportu, geologii, ochrony środowiska, musimy przyjąć nieuchronność zajęcia ściśle oznaczonych gruntów pod budowę drogi. Trzeba mieć na względzie liniowy charakter inwestycji drogowych, który dyktuje w sposób naturalny pewne rozstrzygnięcia, w szczególności, co do wyboru nieruchomości objętych decyzją i – w następstwie jej wydania – wyłączonej. Przy założonym przebiegu drogi – z jednej strony, wybór działek, przez które ma ona przebiegać, jest bardzo ograniczony albo wręcz wybór taki nie istnieje, z drugiej strony – wypadnięcie choćby jednej z grup wyłączonej nieruchomości może unicestwić całą inwestycję. Należy ponadto mieć na uwadze, że wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej składa zarządca drogi.

W ocenie organu odwoławczego przedstawiony powyżej pogląd Trybunału Konstytucyjnego znajduje zastosowanie również w zakresie zasad ustalania lokalizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych.

Mając na uwadze powyższe, organ odwoławczy pismem z dnia 14 grudnia 2018 r., znak: DLI-I.4620.7.2018.SG.1, wezwał *inwestora* do wypowiedzenia się w sprawie podniesionych przez skarżącą zarzutów w przedmiocie lokalizacji planowanej inwestycji.

W piśmie z dnia 27 grudnia 2018 r., znak: IPLE/DL/MIKCZA/2018.12.01.PM, *inwestor* odniósł się do zastrzeżeń i uwag skarżącej, wskazując na ich bezpodstawność. Działając w oparciu o art. 9 *kpa*, organ odwoławczy przesłał stanowisko *inwestora* skarżącej przy piśmie z dnia 4 stycznia 2019 r., znak: DLI-I.4620.7.2018.SG.2, zawiadamiając jednocześnie, stosownie do art. 73 *kpa*, o prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań oraz o możliwości przegłądania akt sprawy.

Po przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym stanowiska *inwestora*, jak również zarzutów skarżącej, *Minister* stwierdza, że objęcie zakresem przedmiotowej inwestycji działek skarżącej, w sposób wskazany we wniosku *inwestora* nie narusza prawa, a ustalona w *decyzji Wojewody Dolnośląskiego* lokalizacja inwestycji na tych działkach jest prawidłowa.

Odnosząc się do zarzutów skarżącej, w pierwszej kolejności wyjaśnić należy, że ustawodawca w art. 4 *specustawy przesyłowej* określił szczegółowe wymagania, co do zawartości wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej. Jak już była mowa o tym powyżej, analizując złożony przez *inwestora* wniosek o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej inwestycji, organ odwoławczy uznał, że zawiera on elementy wskazane w powyższym przepisie. Wbrew przekonaniu skarżącej, inwestor nie ma obowiązku dołączania do wniosku, o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, korespondencji z właścicielem nieruchomości, wobec czego organ prowadzący postępowanie, nie jest uprawniony do jej analizowania i oceny prawidłowości oraz legalności. Wyjaśnić także należy, że przepisy *specustawy przesyłowej* nie uzależniają wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej od przeprowadzenia rokowań z właścicielami nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 6 *kpa* organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa. Działanie na podstawie prawa obejmuje dwa zasadnicze elementy, a mianowicie ustalenie przez organ administracji publicznej zdolności prawnej do prowadzenia postępowania w danej sprawie oraz

zastosowanie przepisów prawa materialnego i przepisów prawa procesowego przy rozpoznaniu i rozstrzygnięciu sprawy. Skoro organ administracji publicznej jest obowiązany działać na podstawie i w granicach przepisów prawa, to - wydając w konkretnej sprawie administracyjnej decyzję - musi przy tym stosować przepisy prawa materialnego i procesowego obowiązujące w dacie jej wydawania (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 16 maja 2012 r., sygn. akt VI SA/Wa 2371/11, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 lipca 2011 r., sygn. akt I OSK 389/11).

Ponadto stwierdzić należy, iż organy administracji nie są uprawnione do oceny zgodności stosowanego przepisu prawa z zasadami społecznymi, czy też z przepisami regulującymi zasady i tryb stanowienia prawa. Organy administracji publicznej, przestrzegając zasady praworządności, nie mogą odmawiać stosowania obowiązujących przepisów, nawet wówczas, gdy dostrzegają ich niezgodność z ustawą lub Konstytucją, bowiem w przeciwieństwie do sądów nie korzystają z przyimotu niezawisłości (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 czerwca 2013 r., sygn. akt I OSK 15/12).

Wobec tego, Wojewoda Dolnośląski, nie mógł, jak chciałaby tego skarżąca, uzależnić wydania zaskarżonej decyzji od innych wymogów niż te, które przewiduje *specustawa przesyłowa*, w tym przeprowadzenia rokowań z właścicielem nieruchomości objętej zaskarżoną decyzją.

Zwrócić należy uwagę, że zarzuty skarżącej odnoszące się do wydania rozstrzygnięcia w oparciu o nieprawdziwe zapewnienie *inwestora*, co do informowania skarżącej o inwestycji i podjęcia rokowań, oraz, że *inwestor* celowo wprowadził skarżącą w błąd, co do skali inwestycji, dotyczą etapu mającego miejsce przed złożeniem wniosku o wydanie decyzji o lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej i dotyczą odrębnego postępowania w sprawie decyzji o zezwoleniu na wejście na teren nieruchomości, wydawanej w trybie art. 15 *specustawy przesyłowej*. Tym samym zarzuty te nie mogą być badane w przedmiotowym postępowaniu, gdyż wykraczają poza jego zakres.

Natomiast jak wynika z akt sprawy, w niniejszym postępowaniu, dotyczącym decyzji o lokalizacji omawianej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, skarżąca była informowana o wszczęciu postępowania i wydaniu *decyzji Wojewody Dolnośląskiego*, jak również o możliwości zapoznania się z aktami sprawy, składania wyjaśnień i dokumentów mających znaczenie dla sprawy. W aktach sprawy znajdują się zwrotne potwierdzenia odbioru przez skarżącą zawiadomień Wojewody Dolnośląskiego, zawierających stosowne pouczenie. Skarżąca nie skorzystała z tego uprawnienia.

Zwrócić należy uwagę, że zasady ogólne, określone w *kpa*, mają wprawdzie chronić prawa strony w postępowaniu administracyjnym, lecz nie zwalniają strony z dbałości o własne interesy. W sytuacji, więc, gdy skarżąca nie była pewna, co do szczegółów omawianej inwestycji i prowadzonego postępowania, miała możliwość zapoznania się z aktami sprawy.

W ocenie *Ministra*, w przedmiotowej sprawie wszystkie istotne w sprawie fakty i zdarzenia zostały ustalone oraz w dostateczny sposób rozważone. Ponadto materiał zgromadzony w sprawie daje jednoznaczną odpowiedź, co do istotnych elementów niezbędnych dla sformułowania oceny prawnej rozpatrywanej sprawy oraz zapewnia możliwość oceny zgodności z prawem zaskarżonego aktu. Nie zmieniają powyższej oceny zaistniałego stanu faktycznego dowody przedstawione przez skarżącą w odwołaniu w postaci kopii pisma Polskich Sieci Elektroenergetycznych S.A. z dnia 23 lutego 2018 r. dotyczące wyrażenia zgody na dysponowanie gruntem na cele budowlane oraz ustanowienie służebności przesyłu dla projektowanej napowietrznej linii elektroenergetycznej 400kV relacji Mikułowa-Czarna, kopii pierwszych stron operatu szacunkowego z dnia 29 stycznia 2017 r. dla działki ewidencyjnej nr 502 z obrębu Rudzica, jednostka ewidencyjna Siekierczyn oraz z dnia 30 stycznia 2017 r. dla działki ewidencyjnej nr 499/1 i 500 z obrębu Rudzica, jednostka ewidencyjna Siekierczyn.

W ocenie *Ministra* w toku postępowania zakończonego wydaniem *decyzji Wojewody Dolnośląskiego* nie doszło również do naruszenia przepisów w zakresie informowania stron postępowania o okolicznościach faktycznych i prawnych, będących przedmiotem postępowania administracyjnego. Strony postępowania – o czym mowa na stronach 3-4 niniejszej decyzji - zostały należycie i wyczerpująco poinformowane o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogły mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków. Również stanowisko Wojewody *Dolnośląskiego* w wystarczający sposób wskazuje na tok rozumowania przyjęty przy rozpoznawaniu sprawy, a w konsekwencji nie narusza norm postępowania administracyjnego. Wojewoda Dolnośląski, nie mając żadnych wątpliwości, iż zgromadzony materiał dowodowy dawał podstawy do wydania rozstrzygnięcia i zakończenia postępowania, nie był zobligowany do przeprowadzenia dodatkowych czynności wyjaśniających.

Według *Ministra*, stan faktyczny sprawy został ustalony w sposób prawidłowy. Zdaniem organu odwoławczego, Wojewoda Dolnośląski przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe, czemu dał wyraz w zaskarżonej decyzji. Organ ten w sposób odpowiadający art. 107 § 3 *kpa* uzasadnił swoją decyzję, wskazując przesłanki, które wziął pod rozważę przy rozpatrywaniu sprawy.

Trafność rozstrzygnięcia w każdej indywidualnej sprawie wymaga szczegółowego zbadania i rozważenia argumentów, które stanowiłyby podstawę do podjęcia konkretnego rozstrzygnięcia. Wydając rozstrzygnięcie (decyzję) organy są zobowiązane do przestrzegania przepisów procedury administracyjnej, a zatem zobowiązane są do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, tj. wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego zgodnie z przepisem art. 77 § 1 *kpa* oraz do uzasadnienia decyzji z zastosowaniem wymogów określonych w przepisie art. 107 § 3 *kpa* (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 października 2001 r., sygn. akt I SA 1110/01). To z zasady prawdy obiektywnej (art. 7 *kpa*) wynika między innymi rozwijany w art. 77 § 1 *kpa* obowiązek organu administracji publicznej określenia w każdej sprawie z urzędu, jakie dowody są konieczne do wyjaśnienia stanu faktycznego, ich poszukiwania oraz realizacji dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. Oznacza to obowiązek podjęcia nie jakichkolwiek działań, lecz działań celowych, zmierzających do rozpatrzenia wniosku strony (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 1 czerwca 2011 r., sygn. akt I SAB/Wa 79/11). Ponadto materiał dowodowy zebrany w sprawie powinien być kompletny, tj. dotyczący wszystkich okoliczności faktycznych, które mają znaczenie w sprawie. Wyczerpujące rozpatrzenie materiału dowodowego polega bowiem na takim ustosunkowaniu się do każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów z uwzględnieniem wzajemnych powiązań między nimi, aby uzyskać jednoznaczność ustaleń faktycznych i prawnych. Dopiero, bowiem jednoznaczne ustalenie stanu faktycznego sprawy stworzyłoby podstawy do wyrażenia stanowiska, które nie przekraczałoby granic zasady swobodnej oceny dowodów, wynikającej z art. 80 *kpa* (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 26 maja 2009 r., sygn. akt II SA/Bd 783/08). Z powyższymi regułami koresponduje sformułowana w art. 11 *kpa* zasada przekonywania, zgodnie z którą organy powinny wyjaśniać zasadność przesłanek, jakimi kierują się przy załatwieniu sprawy, do naruszenia której dochodzi w sytuacji braku ustosunkowania się organu do twierdzeń strony wskazywanych przez nią jako istotne.

W świetle okoliczności niniejszej sprawy nie sposób przyjąć, że organ I instancji rozpoznając niniejszą sprawę nie dopełnił obowiązków przewidzianych w przepisach *kpa*, nie wykazując niezbędnej dbałości o dokładne wyjaśnienie sprawy. Zdaniem *Ministra*, organ I instancji przeprowadził postępowanie w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie sieci przesyłowej w sposób prawidłowy, zgodny z wymogami *kpa*, wystarczający do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia. W tym zakresie organ podjął wszelkie niezbędne kroki konieczne do ustalenia stanu faktycznego, przeprowadził w sposób prawidłowy postępowanie dowodowe i poczynił na jego podstawie właściwe ustalenia.

Jak szeroko podkreśla się w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, podjęcie przez organ rozstrzygnięcia odmiennego od oczekiwanego przez stronę skarżącą w sytuacji, gdy organ prawidłowo zebrał materiał dowodowy, a ocena tego materiału jest logiczna, nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów, oraz wskazał prawidłową podstawę prawną, nie oznacza niezgodności zaskarżonej decyzji z prawem. Okoliczność, że strona nie została przekonana co do przyjętego w sprawie rozstrzygnięcia, nie oznacza naruszenia zasady przekonywania. Strona ma bowiem prawo do własnego subiektywnego przekonania o zasadności jej zarzutów, zaś przekonanie to nie musi mieć odzwierciedlenia w obowiązujących przepisach prawnych i ich wykładni (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 29 kwietnia 2009 r., sygn. akt I SA/Łd 1329/08). Jak wyjaśnił Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi w wyroku z dnia 2 października 2013 r. (sygn. akt II SA/Łd 631/13): „Kwestia realizacji zasady przekonywania, o której mowa w art. 11 k.p.a. nie oznacza przekonania osoby o tym, że adresowana do niej decyzja jest słuszna i zgodna z prawem. Zasada przekonywania sprowadza się do wyjaśnienia osobie, że adresowana do niej decyzja wynika z racjonalnych przesłanek i jest oparta o przepisy obowiązującego prawa, to znaczy, że w istniejącym stanie prawnym i faktycznym wydanie innej decyzji było niemożliwe. (...) Organ odpowiada za naruszenie tej zasady, jeżeli nie podejmie lub bezpodstawnie odstąpi od czynności mających przekonać osobę o zasadności decyzji, np. odstąpi od uzasadnienia decyzji. Nie wymaga się zaś od niego osiągnięcia rezultatu, to znaczy faktycznego przekonania osoby do prawidłowości podjętej decyzji.”

Na marginesie wskazać wypada, że w przypadku gdy w stosunku do nieruchomości ustalono w decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowych ograniczenie w sposobie korzystania – jak w odniesieniu do nieruchomości stanowiących własność Pani Olgi Likus-Kowalczyk - zgodnie z art. 22 ust. 2 *specustawy przesyłowej* niezwłocznie po wykonaniu robót, na *inwestorze* ciąży obowiązek przywrócenia nieruchomości do stanu poprzedniego. Dopiero zaś, gdy przywrócenie nieruchomości do stanu poprzedniego nie jest możliwe, albo powoduje nadmierne trudności lub koszty, właścicielom i użytkownikom wieczystym tych nieruchomości przysługuje roszczenie o odszkodowanie za szkody powstałe wskutek zrealizowanej inwestycji. Do ustalenia wysokości i wypłacenia odszkodowania stosuje się odpowiednio przepisy art. 124 ust. 2 i 4 – 7 *ustawy o gospodarce nieruchomościami*. Zgodnie z art. 124 ust. 5 ww. ustawy, jeżeli założenie lub przeprowadzenie ciągów, przewodów i urządzeń, uniemożliwia właścicielowi albo użytkownikowi wieczystemu dalsze prawidłowe korzystanie z nieruchomości w sposób dotychczasowy albo w sposób zgodny z jej dotychczasowym przeznaczeniem, właściciel lub użytkownik wieczysty może żądać, aby odpowiednio starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, lub występujący z wnioskiem o zezwolenie, nabył od niego na rzecz Skarbu Państwa, w drodze umowy, własność albo użytkowanie wieczyste nieruchomości. Sprawy te należą jednak do właściwości sądów powszechnych (por. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 czerwca 1998 r., sygn. akt II SA/Ka 921/98).

Podsumowując, organ odwoławczy uznał, że przebieg planowanej inwestycji został ustalony prawidłowo. Organ uznał racje przemawiające za ustaloną lokalizacją, które przedstawił *inwestor* w załączonej do wniosku dokumentacji. Stwierdzić zatem należy, że zarówno wniosek *inwestora*, postępowanie przeprowadzone przez organ I instancji, jak i zaskarżona *decyzja Wojewody Dolnośląskiego* nie naruszają prawa, a zarzuty skarżącej strony nie zasługują na uwzględnienie, wobec czego orzeczono jak w rozstrzygnięciu.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Na decyzję, na podstawie art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, z późn. zm.), zwanej dalej „*ppsą*” przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, wnoszona za pośrednictwem Ministra Inwestycji i Rozwoju, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

Jednocześnie informuję, że do skargi należy załączyć dowód uiszczenia wpisu od wniesienia skargi w kwocie 500 zł, płatnego w kasie sądu lub na rachunek bankowy sądu wskazany w publikatorze teleinformatycznym – Biuletynie Informacji Publicznej sądu (<http://bip.warszawa.wsa.gov.pl>). Strony mogą ubiegać się o przyznanie prawa pomocy, polegającego na zwolnieniu z kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata lub radcy prawnego. Szczegółowe zasady dotyczące przyznawania prawa pomocy uregulowane są w art. 243-262 *ppsą*.

MINISTER INWESTYCJI I ROZWOJU
z up.
Jarosław Kapłon
Zastępca Dyrektora
Departamentu Lokalizacji Inwestycji

Otrzymują:

1. Wojewoda Dolnośląski
(w tym za pośrednictwem systemu informatycznego ePUAP),
2. Pan Piotr Mucha
INPLUS ENERGETYKA sp. z o.o. z siedzibą w Olsztynie
pełnomocnik Polskich Sieci Elektroenergetycznych S.A.
z siedzibą w Konstancinie – Jeziornej,
3. Pani Olga Likus-Kowalczyk,
4. A/a.

Do wiadomości:

1. Marszałek Województwa Dolnośląskiego,
2. Starosta Powiatu Lubańskiego
wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej,

C.d. rozdzielnika do decyzji Ministra Inwestycji i Rozwoju z dnia 23 kwietnia 2019 r., znak: DLI-I.4620.7.2018.SG.4

3. Starosta Powiatu Bolesławieckiego
wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej,
4. Starosta Powiatu Zgorzeleckiego
wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej,
5. Urząd Miejski w Nowogrodźcu,
6. Urząd Gminy Siekierczyn,
7. Urząd Gminy Lubań,
8. Urząd Gminy Sulików,
9. Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział Ksiąg Wieczystych,
10. Sąd Rejonowy w Bolesławcu Wydział Ksiąg Wieczystych,
11. Sąd Rejonowy w Lubaniu Wydział Ksiąg Wieczystych
12. Polskie Sieci Elektroenergetyczne S. A. z siedzibą w Konstancinie-Jeziornej.

